

3"ס"3

גם בבידוד

מרבים

ב"אהבת חיים"

קודונה אב תש"פ

הלכות בית הבחירה לרמב"ם:

[א] מִצְוֹת עֲשֵׂה לַעֲשׂוֹת בֵּית לַי מוֹכֵן לְהִיּוֹת מִקְרִיבִים עָלָיו הַקְרָבָנוֹת 2 וְחוֹגְגִין אֵלָיו שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה בָּאִים לְבֵית זֶה בְּשִׁלּוֹשֵׁת הַרְגָלִים וּמִקְרִיבִים שֶׁם קֶרְבָּנוֹת (רָאָה הַלְכוֹת חֲגִיגָה א,א), שְׁנֵאמַר: "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ" (שְׁמוֹת כה,ח). וּכְבָר נִתְפָּרֵשׁ בַּתּוֹרָה מִשְׁכָּן שֶׁעָשָׂה מֵעֵשֶׂה רָבֵנוּ בְּחוֹמֵשׁ שְׁמוֹת הַחֵל מִפְּרֹשֶׁת תְּרוּמָה וְעַד סוֹף הַסֵּפֶר. וְהָיָה לְפִי שְׁעָה, שִׁימַשׁ כַּמִּקְדָּשׁ רַק בְּאוֹפֵן זְמָנִי, שְׁנֵאמַר: "כִּי לֹא בָּאתֶם עַד עֵתָה" וְכו' (דְּבָרִים יב,ט). הַמִּשְׁכָּן שֶׁל הַפָּסוּק: "אֵל הַמְּנוּחָה וְאֵל הַנַּחֲלָה". וְלֵאחֵר שִׁינַחֲלוּ אֶת הָאָרֶץ וַיִּנּוּחוּ מֵאוֹיְבֵיהֶם יִבְנוּ מִקְדָּשׁ בְּ"מִקְוֵם אֲשֶׁר יִבְחַר ה'" וְלִשְׁם יִבְיָאוּ אֶת קֶרְבָּנוֹתֵיהֶם (דְּבָרִים פֶּרֶק יב; וְרָאָה הַלְכוֹת מַלְכִים א,א-ב).

יצירה

• חומרים:

- קרטון ביצוע/בריסטול קשיח
- טושי ארטליין
- נייר כסף

לוקחים קרטון ביצוע ומצפים אותו בנייר כסף.

(כדאי להדביק בצד האחורי את הנייר כסף כדי שהוא לא יזוז במהלך היצירה)
מציירים עם ארטליין שחור את חומות ירושלים/ בית המקדש ולאחר מכן צובעים את הציור בצבעי ארטליין שונים.

בהצלחה!!

סיפור ברוח הימים

על גבעה אחת, ניגן לו רועה צאן בחלילו האהוב. המנגינה היתה שובת לב. כל הכבשים נמשכו בחבלי המנגינה וצעדו אחרי הרועה. מנגינות החליל החיו את נפש הרועה והוא לא עזב את חלילו. יום אחד, הרועה התרשל בניגונו, והוא איבד את החליל, והחליל נשכח באחד השדות בדרך. למרות החיפוש הרבים, לא נמצא החליל, אך במקומו נמצא חליל חדש. הרועה ניסה את חלילו החדש, אך למרבה האכזבה הוא גילה שבחליל החדש חסרים חורים, ואי אפשר לנגן איתו את המנגינות המקסימות שאותן הרועה אהב כל כך לנגן. הרועה שקע בייאוש עמוק, ולא ידע כיצד יעודד את נפשו. עברו הימים, והרועה התחיל להתרגל לחליל החדש. הוא למד להסתפק במעט החורים שהיו בחליל, ולמד מנגינות חדשות. המנגינות אומנם היו פחות יפות, והכבשים כבר לא נמשכו אחריהן, אבל זה מה שהיה, והרועה למד לאהוב אותן כמו שהן... עד היום הרועה מנגן לעצמו מנגינות פשוטות עם חלילו הפשוט. הוא כבר לא מחפש את חלילו הקודם, הוא כבר התרגל לחליל החדש. אם הרועה לא היה שוכח את הימים הטובים ההם, בהם היה מנגן בחליל הישן, וכל העדר אחריו, הוא היה ממשיך לחפש את החליל הישן, ואולי היה מוצאו. אבל כעת, אין סיכוי שאמצא את החליל, מכיוון שאינו מחפש כלל... הסיפור הזה הוא משל... הרועה הוא עמ"י, החורים בחליל הם תרי"ג מצוות, המנגינה המתנגנת בחליל הוא מנגינת החיים של עמ"י, הכבשים הם אומות העולם. כשביהמ"ק היה קיים, עמ"י יכול לקיים את כל תרי"ג מצוות. כל מצווה היא כמו חור בחליל. כשכל החורים בחליל היו קיימים, המנגינות היו נפלאות ומיוחדות ואפילו כל העמים נמשכו אחריהן. לעמ"י היה טוב במצב הזה. הוא הרגיש חיים של שלמות. ברגע שעמ"י התחיל לקיים מצוות ברפיון ובזלזול נחרב ביהמ"ק ועמ"י כבר לא יכל לקיים את כל המוות בשלמות. החליל החדש היה עם פחות חורים, והמנגינה יצאה מקוטעת ומזוייפת, ולכן בהתחלה היה ייאוש והאנשים חשבו שכבר לא יוכלו עבוד את ה'. אבל - לאט לאט, הם התרגלו למצב החדש ולמדו לחיות איתו. המנגינה המזוייפת כבר לא כ"כ צרמה להם. ואנחנו - היום, ממשיכים עם החליל החדש ומנגנים לעצמנו שברי מנגינות בלי לחוש בחיסרון ובחוסר השלמות של מציאות בית המקדש.

מרבים באהבת חינוס

- להתקשר לסבא וסבתא
- ולשאול בשלומם
- להכין שלט לבית שכל אחד יכתוב בו את המעשים הטובים שהוא עושה

לימוד לתשעת הימים

קל דעת אחד שאל את רבי יוסי בר מבריסק:מה הטעם במנהגי האבלות של שלושת השבועות? האם אין הם מיותרים?.. השיב לו רבי יוסי: משל למה הדבר דומה? לדליקה שפרצה בעיר וכילתה כמה בתים. מי מבעלי הבתים שאכפת לו מהאסון שקרה, מפשפש בתילי האפר, אוסף ושומר לעצמו את שרידי מה שהיה ביתו. כך יזכור ויפעל לבניין ביתו בקרוב. מי שהאסון אינו נוגע אליו והוא אף אינו מנסה להציל את מה שעוד אפשר להציל, מובטח לו שגם לא ישקיע בבניין ביתו מחדש. והנמשל: כל זמן שאנו מתאבלים באופן מעשי על חורבן ירושלים והמקדש - מובטח לנו שיקום וייבנה מחדש כי אנו מעידים בכך שאיננו אדישים לחורבן ומצפים בכל רגע לתקומה.

(מעובד ע"פ ספר האגדה)

תהילים - לא לשכוח להגיד את
התהילים היומי:

בציפיה לבניין אריאל!